

טיב הקהילה

ב"ד

אחרי קדושים
ח' אייר תשפ"ו

המסע לפי אופק ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג 6:39
מוצ"ש"ק 7:54
ר"ת 8:32

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ת א' 8:29 | סו"ת א' 9:52
סו"ת ב' 9:15 | סו"ת ב' 10:22

גליון מס:

831

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"ג

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

ברחזמר איסור הלכות פנים

טיב הפרשה

א'וכל דם' ר"ל.

עוון זה הוא גם כן מאלו שנפשו של אדם סולדת מהם מאוד, אדם מן השורה אינו יכול לראות מחזה של הלבנת פנים, אולם בעוון זה ישנם עיתים של 'נסיון', ושעת נסיון שאני, לפעמים מתעורר נסיון זה באדם כתוצאה ממעוקה על חשבון חבירו ויתן פורקן לנפשו הַדְּוִיָּה, עד שקשה לו מאוד ליתן מחסום לפיו. ולפעמים בא האדם לידי כך מפני הרצון הגובר עליו לומר איזה מילתא דבדיחותא כדי לשמח את סובביו, ומרוב תאוותו להוכיח הריפותו אינו יורד לסוף דעת חבירו שיכול להיפגע מאמירת הדברים.

אולם גם בשעה קשה זו מוטל על האדם להתחזק מאוד לעצור מילוליו, כי עון זה הוא מן החמורות מאוד, וכפי שאנו רואים בגמרא (שם), שעוון זה נמנה בין הדברים שבסיבתה אין האדם עולה מגיהנום, וזהו כעין האומר כאן על הנפש האוכלת דם 'הוכרתי אותה מקרב עמה'.

על עון זה אכן מובן למה האריכה התורה לבאר חומרתו, כי בכך רוצה היא לפתות את האדם שגם בשעת נסיון יעצור ברוחו ויתן מחסום לפיו, ומודיעה לו בזאת עד היכן הדברים מגיעים 'כי נפש הבשר בדם היא' ונמצא לפי זה שבדבריו הוא מכה את הנפש, כפי שאנו רואים שבושותו של המתבייש ניכרת בדמו, ובשעת בושותו נכסף דמו ומתחבא, ולא הרי 'הכאת הנפש' כ'הכאת הגוף', כי 'הכאת הגוף' מתרפאת תוך ימים ספורים, מה שאין כן 'הכאת הנפש' שעל פי הרוב עושים בכך מום קבוע ר"ל. כי הנפשות הנעלבות אינם יכולים להתאושש מכאבם.

וכדי לבטא היטב את העומק המובן ממאמר הנ"ל 'כי נפש הבשר בדם היא' ממשך הכתוב ואומר: 'ואני נתתי לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם', כלומר, מזה שאתם רואים שהכפרה של כל החטאים תלויה במתן דמים על המזבח, עליכם להבין שאכן כל חיות האדם תלוי בנפש, כי ענין הכפרה בדם הוא ענין של 'נפש תחת נפש' כי מצד הדין היה מן הראוי שהנפש החוטאת היא תמות, ורק מפני חסדי המקום ב"ה וגודל רחמיו המיר הקב"ה נפש בנפש, וכיון שכל כפרה תלוי במתן דמים, מוכח שבו הוא עיקר הנפש. כיון שכן יבינו אלו המלבינים את הדמים שהם מתעסקים בנפשות.

זהו שטיים הכתוב 'על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מכם לא יאכל דם', כלומר, כיון ש'ח'רב הפיפות' קשה היא מאוד, לכן עלינו להיזהר מאוד מזה האיסור, ולכן כל נפש מכם יבין גם את נפש הזולת ויתרחק מאוד מאכילת דם, כלומר, מאכילת נפשות כמות...'

על עון זה גם מובן דברי רש"י המפרש התיבות 'ונתתי פני שהקב"ה אומר 'פונה אני מכל עסקי ועוסק בו' ולפי דבריו מוסכים הדברים על זה שמבייש את זולתו שהקב"ה מכל עסקיו כדי לעסוק בעונשו, כי כאבה של הנפש היא קשה מאוד ומגעת עד לב השמים ממש. ועל כן חכמים זוהרו מאוד בדבריהם, והזהירו גדולים על הקטנים כפירש"י...'

וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לְמִשְׁהָר שְׁתֵּי צִפְרִים חַיִּים טְהוֹרוֹת וְעָץ אָרֶז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת אוֹזֹב: (יד. ד.)
ופירש"י: טהורות - לפי שהנגעים באין על לשון הרע, שהוא מעשה פטופטי דברים, לפיכך הווקק לטהרתו צפרים, שמפטטין תמיד בצפצוף קול. ועץ ארז - לפי שהנגעים באין על גסות הרוח. ושני תולעת אוזוב - מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאותו, כתולעת וכאזוב:

וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יֹאכַל כָּל דָּם וְנָתַתִּי פָּנָי בְּנֶפֶשׁ הָאֹכֶלֶת אֶת הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֶתָּהּ מִקֶּרֶב עַמָּהּ: כִּי נֶפֶשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הוּא וְאֲנִי נָתַתִּיו לָכֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם כִּי הַדָּם הוּא בְּנֶפֶשׁ יִכְפֹּר: עַל כֵּן אָמַרְתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל נֶפֶשׁ מִכֶּם לֹא תֹאכַל דָּם וְהִגַּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם לֹא יֹאכַל דָּם: (יז. י - יב)

ופירש"י: ונתתי פני - פנאי שלי, פונה אני מכל עסקי ועוסק בו: כי נפש הבשר - של כל בריה בדם היא תלויה, ולפיכך נתתיו על המזבח לכפר על נפש האדם. תבוא נפש ותכפר על הנפש: כל נפש מכם - להזהיר גדולים על הקטנים:

...

הנה המקרא לפי פשוטו מדבר על איסור אכילת דם, ומאכן עלינו ללמוד שאין אדם יכול לדעת מהי עבירה חמורה ומהי עבירה קלה, כי כפי מה שאנו רואים כאן מזהירה התורה מאוד מאוד על איסור דם, וכפי שאנו רואים בדברי רש"י עד היכן מקפיד הקב"ה על כך ומוזהיר שבסיבתה יתפנה מכל עסקיו כדי להינקם מהעובר על איסור זה, ואלמלא אמרה זאת התורה לא היינו מעלים על דעתנו עד היכן מגעת איסור זה.

כיון שכן מוטל על כל אדם להיות חרד מאוד מכל סוגי החטאים, גם מאלו שנראים לו כקלות.

אולם גם אם הקפדה זו עוד תקבל אצלנו ביאור והבנה, ועוד יהיה זה לימוד עבירינו על כלל המצוות להיות יותר חרד מלדוש אפילו באחת מהן, יבואו הכתובים הבאים ושוב יעוררו תמיהה, כי בהם אנו רואים שהתורה לא הסתפקה עם 'האזהרה החמורה' בלבד, וראתה לנכון גם להרחיב ולבאר לפנינו סיבת חומרתו, וכאילו מדובר בציווי שלא ניחא ליה לאינש בכך, וצריכים לרצותו ולסבר את אוננו עד שיתקבלו הדברים בלבד, שלא לחינם נאסר הדם, אלא 'כי נפש הבשר בדם היא' ו'על כן' מחוסר ברירה 'אמרתי לבני ישראל כל נפש מכם לא תאכל דם'. ותימא גדולה היא זו, שהרי יודעים אנו שהיהפך הוא הנכון, ונפשו של אדם מואסת בדם, ואפילו נפשות האומות סולדות מן הדם וקצים בה.

ובדרך המוסר של לומר, ששלבד מה שכיון הכתוב על איסור דם כמשמעו, כיוון גם כן על עוון 'הלבנת פנים' כי גם זה המבייש את חבירו הוא גם כן בחינת אוכל דם, שהרי רבותינו ז"ל אמרו (בבא מציעא נח:): 'כל המלבין פני חבירו רביים כאילו שופך דמים', וכפי שהגמרא שם מביאה הטעם: 'דחזינא ליה דאזיל סומקא ואתי חורא'. הרי לך שהמבייש פני חבירו גורם העדר לדמו, ולכן הוא בבחינת

טיב המערכת

וחי בהם - אני ד'

מסופר על הרה"ק רבי נתן אדלר זצ"ל מורו ורבו של החתם סופר זיע"א, שבשעת לימודו היה ממנה שומר שישגיח עליו, ואם הוא מבחין שמחמת התעמקותו בלימוד הוא שוכח מהבורא יתברך, יעוררו על כך מיד, אולם היה זה חשש שווא, מכיון שמעולם לא נצרך להשומר לעוררו, מלבד פעם אחת שעלה בלב השומר חשש שמא אחת עומק עיונו של הצדיק הוא הסיח דעתו מהבורא יתברך, והוא הזכירו מיד, אך ר' נתן ענה לו שהוא זוכר..

בפרשתנו כתוב 'את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו ללכת בהם אני ד' אלוקיכם, ומיד בפסוק שאחריו כתוב 'ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם', לכאורה נראה כאילו חלק מהפסוק חוזר על עצמו שוב, ועלינו להבין את כפילות הדברים, ועל פי הסיפור הנ"ל אפשר להסביר שהבורא יתברך רוצה שלימוד התורה וקיום המצוות יהיה מתוך חיבור וזכירה לשם מי ולשם מה אנו מקיימים את המצוות, ולכן 'את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו', אבל באופן של 'ללכת בהם', מתוך ידיעה וזכרון ש'אני ד' אלוקיכם', שכל מה שאנו עושים הוא לכבוד השי"ת, ואז: 'ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם', וכאשר אדם ירגיל עצמו במחשבות אלו יגיע למצב שעושה את המצוות לכבוד השי"ת באופן של 'וחי בהם אני ד', הוא חי כל רגע עם המחשבה שכל מה שעושה הוא לכבודו יתברך.

במחשבה ראשונה נראה כאילו מדובר בנושאים גבוהים המיועדים לאנשים מורמים מעם, אבל האמת אינה כן, כי כל אחד מאיתנו צריך ויכול לשנן לעצמו שוב ושוב כי כל מה שאני עושה - הריני עושה לשם השי"ת, כמו שהעולם מספרים שתלמיד אחד בא לרבו ואמר שאינו מוצא זמן מתי לחשוב מהשי"ת, שהרי בשעת הלימוד הוא עסוק בלימוד, ובשעת התפילה הוא עסוק בכוננת בתפילה, וכן בשאר צרכיו, כשהוא אוכל וישן וכו', אז מתי נשאר לו זמן לחשוב מהבורא?! וכדי שלא נגיע לכזה מצב נזכור כי מטרת קיום המצוות ולימוד התורה היא כדי להתחבר לבורא יתברך שמו, 'וחי בהם אני השם'.

(ע"פ: פ' ט"ב התורה - אחרי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

הלכות ספירת העומר ג'

נכתב ע"י הר"ר מאיר רובינשטיין שליט"א

א. אם בירך בלב לא יצא, דהרהור לאו כדבור דמי (ביה"ל שם).

ב. אם כתב לחבירו איגרת וכתב שם יום הספירה בשלימות, כגון היום שבעה עשר יום שהם וכו' לא יצא (שע"ת סי' ק"ו).

ג. היה לומר אחת יצא העומר והזכיר יום הספירה בתוך הלימוד ולא כיון כלל לספור, יכול לספור אח"כ בברכה (הליכות אבן ישראל). וי"א דיספור בלי ברכה, וראיה מק"ש פרק היה קורא וכו' (ביה"ל סק"ט).

ד. אם אמר בלשון אחר כגון שאמר ביום ל"ט היום ארבעים חסר אחת יצא (מ"ב סק"א). וה"ה אם אמר ביום י"ט עשרים חסר אחת נמי יצא (הנהגות רעק"א בשם שו"ת פרי הארץ, ועיי"ש בשו"ת פרי הארץ שנין לדברי הרא"ש שבי' שכן דרך הפיקא כשפניע המנין לסכום עשירית פחות אחת מונה אותו בחשבון עשירית ואינו משגיח על חסרון האחד, ולפי"ו א"א אמר ארבעים חסר שנים או ל"ט חסר אחד לא יצא).

ה. מנהג לומר אחר הספירה יהי רצון וכו' שבינה בית המקדש וכו', כלומר ואו נקיים מצות ברכת האומר העומר וספירת העומר מדאורייתא, ויש נוהגים לומר גם מזמור אל-הים ויחננו וגו' (מ"ב סק"א). ויש נוהגים לומר גם תפילת אנא בכח ורבונו של עולם (שו"ע הרב סי' א"א).

ו. אם שכח ולא ספר כל הלילה יספור ביום בלי ברכה, ויכול לספור שאר הלילות ביום, וכן הוא מסופק אם ספר בלילה או לא, יספור ביום בלי ברכה (שו"ע סי' מ"ב וביה"ל שם).

ז. ואם שכח ולא ספר גם ביום ולא נזכר עד ספירה שלאחריה, או שנודע לו שאתמול טעה בספירה וספר ספירה אחרת דיינו כמי שלא ספר כלל, וספר מכאן

ולהבא בלא ברכה, ונכון שישמע מהחזן או מאחד המברכים שיוציאו בברכתם ויכוין לצאת ואח"כ יספור (שו"ע סי' מ"ב שם).

ח. אם נזכר בסוף היום בשעת בין השמשות ומנה אז בלא ברכה, יכול לספור שאר הימים בברכה (הל"ש פ"א סי' ס"ו, מבית לוי), אך כל זה דוקא באופן שהוא ודאי בין השמשות לכל הדיות אף לשיטת האוננים, [י"א שהוא כשיעור 13.5 דקות, וי"א שהוא כשיעור 18 דקות], אבל אם נזכר בבין השמשות לשיטת רבינו תם, כיון דלהאוננים הוא בודאי לילה, הרי דינו כשכח ושוב אין יכול לספור שאר הימים בברכה (מנח"י ח"ט סי' נ"ז).

ט. אם הוא מסופק אם ספר יום אחד, יכול למנות שאר הימים בברכה, וה"ה במקום שהדין דלכתחילה צריך לספור שוב בלא ברכה, כגון שטעה בימים ולא בשבועות או שטעה בשבועות ולא בימים, והוא לא חזר וספר, יכול למנות שאר הימים בברכה (שו"ע ומ"ב שם).

י. אם שכח לספור יום אחד, טוב שיאמר בספירה של יום המחרת אתמול היה כך והיום כך (עי' ביה"ל ד"ה סופר).

יא. יש נוהגים שבכל יום אחר תפילת שחרית מגביה החזן קולו לספור מה שספרו בלילה, וחזוריה לספור עמו גם הציבור, כדי ששם שכח אחד לספור בלילה תעלה לו זו הספירה ויוכל לספור שאר הימים בברכה (ביה"ל סק"ט).

יב. אם מתחילה ספר בכוונה שלא לצאת שהיה דעתו לספור אח"כ, ואירע ששכח ולא ספר שוב, אעפ"כ יכול למנות בשאר הימים בברכה (אבן ישראל ח"ט סי' ס"ג).

יג. אם שכחיה היה דעתו על יום אחד ונזכר שטעה וספר את היום הנכון אינו חוזר ומברך (שו"ע סי' ה).

יד. טעה ואמר יום אחד ונזכר לאחר כדי דיבור חוזר ומברך, אבל אם נזכר תוך כדי דיבור ותיקן מיד יצא, ואין צריך לומר עוד הפעם היום יום אלא די במה

שיסיים את היום הנכון, ואפילו אם גם בעת ברכתו חשב לספור יום אחר (מ"ב שם סק"א).

טו. ספר ספירת העומר כהוגן, וסבר שטעה וחזר בו תוך כדי דיבור וספר שלא כהוגן, מסתבר שיצא בספירתו הראשונה (הל"ש פ"א סי' ס"ה, תשו"ב ח"ד סי' ק"ו).

טז. קטן שהגיע לחינוך יש לו לספור בברכה (שע"ת סק"א). ואם לא ספר כמה ימים ספירת העומר יחנכו לספור שאר הימים בלא ברכה (גם אני אורך בשם הגר"ח ק"ק, בבית לוי).

יז. אב הסופר עם בנו הקטן, יכוין שלא לצאת ידי חובת ספירה, ואם לא כיון אלא ספר עמו סתם, יספור אח"כ בלא ברכה (שבה"ל ח"י סי' ע"ג).

יח. הסכמת הפוסקים דקטן שהגדיל בימי הספירה יכול להמשיך לספור שאר הימים בברכה (אם לא חיסר יום אחד אפילו בקטנותו), ויכול גם להוציא אחר הגדול במצוה זו (תוך למען פ"ב סי' ס"ח, מבית לוי, אבן ישראל ח"ט סי' א"ג).

יט. מותר לחפש בשבת בכרסת של ספירת העומר כדי להוציא ממנה הכרטיס הנחוץ לו עתה, ואין בכך משום איסור ברירה (הל"ש פ"א סי' א"ב).

כ. טוב לאדם לכוין במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל ה' ספירות, בשבוע א' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת החסד, ובשבוע ב' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת הגבורה, וכעד"ז ב' שבועות (שעה"כ ח"ד פ"ו ע"ב). ויתפלל בליל ז' של כל שבוע אחר ספירת העומר להשי"ת ע"ז שימחול לו מה שחטא עליהם ויתקן את אשר פגם בהם (ביה"ל סק"ק ק"ו).

כא. מנהג ישראל תורה היא שכותבין באגרותיהן למספר בני ישראל, לפי שאסור להסיח דעתו מהספירה שצריכין להיות 'שבע שבתות תמימות', וכמו שכתוב בזה"ק דצריך דלא יתאבד מינה חושבנא דא (מנחם ציון להרה"ק ר"מ"מ מרומנוב זי"ע, א"א ומסיים שם בזה"ל: וכן נהגתי בעצמי לומר כמה פעמים ביום בלי ברכה היום כך וכך לעומר).

טיב הבנין - כל אחד ואחד מישראל יכול להידבק במידת הקדושה

בריש פרשת קדושים כתיב (יט. א-ב), **וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם.** מתאמרה בשם צדיקים, דמהאי טעמא נאמרה פרשה זו בהקהל (רש"י י"ט, ב). כדי להורות בזה שלגבי קטין מידת הקדושה, כל כלל ישראל לטן וגדול שווין בה, הקדושה שייכת לכל אחד מישראל, יהיה באיזה מצב שיהיה. וכמו שכתב האור החיים הקדוש (בפרשת ד"ה קדושים תהיו) שלכן נקטה התורה בלשון **'כל עדת בני ישראל'**, לומר לך שכל איש ישראל ישנו בגדר מצוה זו, ואין לך אדם מישראל שלא יוכל להתדבק במדת הקדושה.

אל יחשוב האיש ההמוני שהוא אינו ראוי להשראת השכינה

ועל דרך זה כתב הר"ק הבני יששכר **זצוק"ל בספרו אגרה דכלה** (בריש פרשתן), וכן לשון קדשו:

'דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש וכו'. להבין מפני מה נאמרה הפרשה לכל העדה, וגם יש להתבונן במצוה הלזו 'קדושים תהיו' וכו', ונתן טעם 'כי קדוש' וכו', והדבר קשה להלום, וכי אפשר ליציר חומר להתדמות לקדושתו יתברך, וגם להבין מהות המצוה 'קדושים תהיו' מה הוא.

ונראה לי על פי מה ששמעתי מאת כבוד אדמו"ר הרב הקדוש מורינו הרב מנחם מנדל (מרימנוב) זצוק"ל בפסוק 'והייתם קדושים' כו' (ויקרא יא, מד), 'קדושה' מלשון מוכנים ומזומנים להשראת הקדושה וכו'. ועפ"י יובן בכאן, דבר אל כל עדת בני ישראל דייקא, הוא אל כל יחשוב איש ההמוני שהוא אינו ראוי להשראת השכינה, כי הוא אינו בר אוריין ובר אבהן ויתייאש עצמו מזה.

כולם בני ישראל המה וראויים לזה, כגור כאורת, ואמרת אליהם קדושים תהיו - היו מזומנים ומוכנים אליה, כי קדוש אני, כביכול אני כבר מוכן ומוזמן להירם קרניכם בכבוד השראת השכינה, ומצדי לא יבצר, רק בהכנת המקבל יתקן הכל כרגע, והבן מאד". עכ"ל.

מצות עשה על כל אחד מישראל יהיה מי שיהיה, להיות קדוש

ועיין בזה עוד דברים מלהיבים בספה"ק שם משמואל (קדושים תרע"א): 'דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו'. לכאורה יפלא, איך שייך לומר לכל עדת בני ישראל שיהיו קדושים, מה שהוא מעלה אפילו לגדולי ישראל, כי לנו כל אדם זוכה לעל שיקרא קדוש. ובאשר זוהי מצות עשה לכל אחד ואחד, נראה שכל איש ואיש יהיה מי שיהיה, יכול להיות קדוש, וזה פלא.

ונראה דהפירוש הוא, דכל אחד ואחד לפי מה שהוא, מצוה עליו שיפרש ויבדל ממה שהוא עומד בו, כי היא מצוה כוללת, אך לכל אחד ואחד יש קדושה אחרת מה שאין לזולתו, וכל איש צריך להתקדש דווקא מהדבר שטבעו נוטה לזה. עכ"ד. ועיין שם עוד חידוש נפלא, שעצם קריאת 'פרשת קדושים', מביאה קדושה על האדם.

'קדושים תהיו - כי קדוש אני'

ויש שפירשו באופן נוסף, שבא הכתוב להזהיר ולומר 'קדושים תהיו - כי קדוש אני ה'". פירוש, אל יאמר האדם, למה לי לעמול ולהשיג מדריגות רמות במידת הקדושה, הרי אני יודע האמת לאמתה, אני שלועמות המון העם של אנשי דורינו, אני כבר עכשיו במדריגה יתירה מהם בעיני הקדושה, ואם כן למה לי לעמול עוד בזה, לעלות עוד מדריגות והשגות בקדושה, וכי מחוייב אני להיות מקדושי וצדיקי הדור. על כן אמר הכתוב, 'קדושים תהיו - כי קדוש אני ה'". וקדושתו הוא קדושה

אין סופית, בלי שום גבול ושיעור, ומוטל עליך לעבוד ולקנות מדת הקדושה ביחס להקב"ה כביכול, שהוא בלי גבול ושיעור, ולא להסתפק במדרגות הקדושה של אנשי דורך.

וכמו שאמרו חז"ל במדרש (ויק"ר כד, ה) 'אמר הקדוש ברוך הוא למשה, לך אמרו לישראל, בני, כשם שאני פרוש כך תהיו פרושים, כשם שאני קדוש כך תהיו קדושים, הוא את דכתיב 'קדושים תהיו'. והיינו שיש לנו לשאוף ולהשתוקק לקנות מדת הקדושה ביחס להקב"ה כביכול, שהוא בלי גבול ושיעור.

האיך יתכן לומר 'יכול כמוני'

עוד מבואר במדרש (שם ט) דברים נשגבים ועילאיים: "דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו", יכול כמוני, תלמוד לומר "כי קדוש אני", קדושתו למעלה מקדושתכם. ע"כ.

וכבר נתקשו בזה הרבה מפרשי התורה, איך היה אמו מינא אפילו לומר שהאדם יהא קדוש כמו הקב"ה - 'יכול כמוני', הלא כבר נאמר (דברים ה, כד) **'כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא'**, ומדוע הוצרך המדרש להוכיח לנו מפסוק, 'תלמוד לומר כי קדוש אני, קדושתו למעלה מקדושתכם, הרי לכאורה לא יעלה על הדעת כלל לומר, שיש בכוחו של אדם חומריי ושפל, להתדמות לקדושת קונו.

ועל תמיהה ופליאה נשגבה זו התבטא פעם מרן הגאון רבי חיים שמואלביץ זצוק"ל, שבאמת כאשר מתבוננים במדריגות הקדושה הנפלאות שהשיג שכינתו - הרה"ק רבי שלומ'קע מוועיקהיל זי"ע, ורואים בחוש איך ילוד אשה הגיע למעלות רמות כאלו בענין הקדושה, כבר אל קשה כל כך לשבר את האוזן ולהבין, שאכן היה איהו הוה אמינא לומר 'יכול כמוני'. והדברים מבהילים עד כמה גדולה ונשגבה היתה הפלגת מידת קדושתו של האי קדוש,

צדיק יסוד עולם מוועיקהיל זי"ע."

תלמוד ותרגול לומר על עצמך 'כי קדוש אני'

וידוע הפירוש המרטיט שהגיד בזה הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע, א בדברי המדרש, 'יכול כמוני', שהוא יסוד והדרכה והוראה לכל אדם, שיש לו להתקרב אל ה' יותר ויותר ולהתקדש בקדושה נוראה, וזהו הכוונה בדברי הכתוב **'דבר אל כל עדת בני ישראל וגו' קדושים תהיו'**, הקב"ה אומר כך לכל אחד מישראל, "קדושים תהיו", פירוש התקרב ותקדש עצמך, ועל זה אומר המדרש 'יכול כמוני', לא בלשון קשואי, רק בניחוחות. הקב"ה אומר לכל אחד, כן! יכול אתה להיות כמוני! והיינו שבידי כל אדם להתקדש עצמו במדרגה כה גבוהה, עד שירמא לקדושתו כביכול, וכמו שאמרו בגמרא (ב"ב ע"ה), 'עתידין צדיקים שאומרים לפניו לפניו' כדרך שאומרים לפני הקדוש ברוך הוא.

ואם תשאל, איך אוכל להגיע למדריגה גבוהה כזו, מהו העצה לזה. על זה ממשך המדרש, 'תלמוד לומר כי קדוש אני', פירוש - תלמוד - תתלמד ותרגיל עצמך לומר ולשון לעצמך תמיד, 'כי קדוש אני' ובידי להשיג ולעלות מעלה מעלה במדריגות הקדושה.

ובפרט כאשר יבוא היצר הרע לפתותו ח"ו לאינו בעירה, יגער עליו ויאמר לו מיד הרי 'קדוש אני', ואיזה פנים יהיה אם קדוש כמוני יחטא ח"ו. ואם יבוא היצר טוב להסיתו לעשות מצוה, יאמר מיד, אכן מוכרח אני לעשות מצוה זו שהרי 'קדוש אני', וממילא יזכו להיות צדיקים באמת, וכביכול 'קדוש כמוני'.

השי"ת יהא בעזרתי, שאכן נוכח להתדבק במדת הקדושה, ולדעת את המעשה אשר יעשון, לטוב לנו כל הימים, ושכבר נוכח התיקון השלם, בבית משיח צדקנו במהרה בימינו. אמן.

פרשת קדושים פותחת במצות הקדושה, לדבר אל כל עדת בני ישראל ולומר להם, שישמרו את עצמם בקדושתם. - כי קדוש אני ה' אלקיכם, ואף אתם ביחד עמדי קדושים תהיו!

חתימת הפרשה מסתיימת במילים (ויקרא כ, כז) "דְּמִיָּהם בָּם", ידוע הדבר ומפורסם בכל מקום שבתורה, שהוא נערץ סופו בתחילתו. - כיצד אם כן מתקשרים ומתחברים כאן יחידו סוף הפרשה עם תחילתה?

אחד היתרוצים היפים על שאלה זו, הוא באמרתו הנוקבת (שארף) של הרה"ק רבי מנחם מענדל מלוצק' צוק"ל. - סוף הפרשה 'דמיהם בם' בא ללמנו את דרכי קיום תחילתה 'קדושים תהיו'. וכחריפות לשון אש קדשו: "בלוט זאל זיך גיסען, און הייליג זאלסטו זיין!" [ים שיישפך, ואהה קדוש תהיה!]

כלומר, שבא הכתוב להבינו ולהשכינו את גודל יקרת ערך קדושת איש ישראל, עד כמה יקרה היא מופגנים, כדי שנדע איך לשמר בידינו אוצר מופלא זה של קדושתנו הפנימית, ולא נאבד חלילה במו ידינו [ספספס]. ידעו יקר ערך זה, ונשמרו עליו כבבת עינינו.

לפיכך בא הכתוב ונעץ את סוף הפרשה 'דמיהם בם' עם שיישפך ממך - עם תחילתה 'קדושים תהיו'! כאשר הלכה מפורשת היא בענין הקדושה, פרושה לפנינו בשולחן ערוך יורה דעה (סימן קנז) שעל גילוי עויות: "ייהרג ואל יעבור!", עד כאן העתקת לשון קדשו של השולחן ערוך שם.

ואף על אבזירייהו הגילוי עויות, פסק רבינו הרמב"ם ז"ל (פרק ה' מהלכות יסודי התורה שלהי הלכה ט) להדיא, שהם עומדים באותה תביעה נחרצת של 'דמיהם בם' - ייהרג ואל יעבור! וכמו שפירש לנו יפה מילתא בטעמא: "שלא יהו כו' ישראל הפקר, ויבואו ברברים אלו לפרוץ בעריות" עכ"ל הזהב.

בעמדנו כה בכניסת חודשי הקיץ החמים וה'לוהטים' [תרחי משמע, גם בלש התייגר]. המביאים בכנפיהם ניסיונות קשים ברחובותינו, בדור פרוץ ומוזהם שרוח הטומאה של ה"מ וחילולתו מתגברים למלאות את אש התאוה והפריצות בכל פינה בארץ, ובכל מיני 'מכשירים' למיניהם... - האיש הנלבב יתן היטב את דעתו ואת לבבו, על עצמו ועל בני ביתו, לשמור את סגולת קדושתו היקרה, כמו שמשמרים יהלומים ומרגליות בתוך כספת פלדה! והמשכיל מוסיף, כל אחד לפום דרגא ויליה, משמרת למשמרת, כדקיימא לן הלכתא בכל עניינים הללו ב"פ"ק דשבת (א, ב): "אפילו שום קורבה אסור, משום לך לך אמרי נזירא סחור סחור, לכרמא לא תקרב!". [רמב"ם אסורי באה (בא, א) שולחן ערוך אבן העזר (א, כז) ע"ש]

קדושים תהיו!

* * *

מתניתין שלהי מכות (פ"ג ט"ו): "רבי שמעון בר רבי אומר, הרי הוא אומר (דברים יב, כג) 'יִקַּח חֶזֶק לְבַלְתִּי אֶכַּל הָדָם כִּי הָדָם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְגוֹ', וְמָה אִם הָדָם שֶׁנִּפְשׁוּ שֶׁל אָדָם קָדָה מִמֶּנּוּ, הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ מִקָּבֵל שָׂכָר. - גֹּדֵל וְעֲרִיזוֹת שֶׁנִּפְשׁוּ שֶׁל אָדָם מִתְאַוֶּה לָהֶן וּמְחַדְרָתָן, הַפּוֹרֵשׁ מֵהֶן עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שֶׁיִּצְפֶּה לוֹ, וְלְדוֹרוֹתָיו, וְלְדוֹרוֹתֵינוּ, עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת" ע"כ.

מה פשר אריכות לשון המשנה בשכרו של הפורש מן העריות: "שִׁינְפָּה לוֹ וְלְדוֹרוֹתָיו וְלְדוֹרוֹתֵינוּ דוֹרוֹתָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת"?

משל נאה היה דורש על כך כ"ק אבי מורי הגה"צ זצוק"ל בעל "מעדני השלחן", בשם מרן בעל "חפץ חיים" זצוק"ל שבתורתו היה דבוק תדיר. טיב משל זה היה מרגלא בפומיה של אבי, והיה חוזר עליו בהודמנויות שונות, בהן חכמתו היה שזור את משלו ומתאימו בכל מקום על פי הנמשל הנצרך לו.

וכה המתניק בלשון קדשו:

הבה נא נצא 'לכבוש' בעו את השטח הגדול והנעק ביותר שעל פני כל כדור הארץ, וניקח אותו לעצמנו!

עתה, כשכל ארץ רחבת ידיים ענקית זו שייכת לנו, הרי וזכוננו לפעול ולעשות בה כרצוננו, שכן כל אדם 'בעל הבית' על השטח הפרטי שלו!

לאחר שרכשנו חבל ארץ אדיר זה, נמצא בידינו מקום מן המוכן להחזיק בו את הברכה, ולמלאות בו את אוצרות התבואה, הלא הם גרעיני החיטה הרבים, יבול מבורך שנאסף בעמל רב מתוך שדות חיסה רבים וענקיים.

את גרעיני החיטה הרבים והמרובים שקבצנו כעמיר גורנה, 'נדחוס' ככל האפשר אל תוך המתחם הענק, נמלא אותו ככל האפשר עד אפס מקום, הן לכל אורכו והן לכל רוחבו והן לכל גובהו - כך שיימצא המקום כולו מלא ודחוס בגרעיני חיטה אין ספור, כד"א (בראשית מא, ט"ט) "וַיִּצְבֹּר יוֹסֵף בָּרֶךְ כְּחֹל הַיָּם הַרְבֵּה מְאֹד, עַד כִּי חָדַל לְסַפֵּר כִּי אֵין מִסְפָּר!".

עתה לאחר שאוצרותינו מלאים מן אל זן, נבואה נא להשתמש

להנאתנו מן הברכה הגדולה. אך כדי שישתמרו החיטים המבורכים והמשובחים לאורך ימים ושנים טובות, נמשוך מתוכם אחת לעשרת אלפים שנה 'גרעין אחד' בלבד...

נסו נא לחשב את חשבון החיטים: כמה זמן וכמה שנים יתמשך תהליך ריקון כל גרעיני החיטה כולם?...

על פי טיב משל זה הסביר רבינו החפץ חיים זי"ע, המומחה הגדול למשול משלים יפים וקולעים השערה, את המושג 'נצח' המוזכר בהרבה מקומות בתורה, כעין מאמר הכתוב בספר תהלים (טו, א) "שבע שָׁמַחְתָּ אֶת פְּנִיךָ נְעֻמֹת בַּיַּמִּינֶךָ נֶצַח", מהו 'נצח'? כמה זמן זה 'נצח'?

- על כך ענה עם ה'נמשל' של המשל הנ"ל, הרי אלפי ומיליוני שנים מרובות יקח לנו כדי לרוקן את כל אותה שדה מכל הגרעינים שבה...

ועוד יתרה מזו היא בזינת 'נצח', שכן סוף כל סוף גרעיני החיטה הם בעלי גבול ותכלית, מה שאין כן השכר הנצחי הרוחני, אין לו קץ ואין לו שום תכלית וסוף. - על כך אפוא שופך נעים זמירות ישראל את שיחו לפני קונו (שם): "תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים, שֶׁבַע שָׁמַחְתָּ אֶת פְּנִיךָ, נְעֻמֹת בַּיַּמִּינֶךָ נֶצַח"!

רבינו הגאון רבי לוי זצוק"ל, מעתיק השמועה בזה, היה מוסיף נופך ומרחיב את טיב המשל דנון, כיד ה' הטובה עליו.

הלא דברים קל וחומר, אם על עושר גשמי של עור כמה דולרים שנסופו בארנק, תתמלא האדם שמחה וגיל... על אחת כמה וכמה יתרחב לבבו על העושר הרוחני שזוכה לו 'שומע שמחות את פניך נעימות', נצח נצחים, כמה צריך להתמלא שמחה בלבבו עם טעם ואושר וסיפוק פנימי, על קנין הקדושה הגדול שזוכה לו בחסדי מרומים.

ומלבד זאת, הרי העושר הגשמי אין לנו שום ערובה שיתקיים בידו לאורך ימים ושנים, כנודע ומפורסם שגלגל הוא החוזר בעולם, ומי ערב לו שלא ילך ויחמוק ממנו העושר כלעומת שבא... וכד"א (תהילים עה, ה) "כִּי אֶלֶיקִים שֶׁפֵּט, זֶה יִשְׁפֹּל זֶה יָרִים". וכמ"ש במדרש רבי תנחומא (מסות ה): "לכך נקרא שמם 'נבסים' - שנכסין מזה ונגלין לזה, ולמה נקרא שמם 'זווים' - שזוים מזה והולכין לזה". עיין דעת זקנים לבעלי התוספות שם (במדבר לב, א). ויתכן מאוד שנכדו של הגביר העשיר שהיה מפורסם בדורו בכבוד עשרו ורוב גודלו, לא יהנה ואפילו לא יידע מאומה מעושר זקנו, כידוע מנכדי משפחת 'ויטשילד' המפורסמת, שלאחר כמה דורות של עשירות לא ראו מזה נכדיהם ולא כלום...

היינו צאמי פירוש המשנה שפתחנו בה, בגודל שכרו של האיש השומר עמו בקדושה, ופורש מן העריות, שֶׁנִּפְשׁוּ שֶׁל אָדָם מִתְאַוֶּה לָהֶן וּמְחַדְרָתָן - "שִׁינְפָּה לוֹ, וְלְדוֹרוֹתָיו, וְלְדוֹרוֹתֵינוּ, עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת". - נעימות בימינך לנצח נצחים!

כדרך שרואים אנו 'ספר טוב' שהותיר אחריו מחבר תלמיד חכם ואון וצדיק מלפני מאות בשנים, שעומד אותו הספר והיבול התורני המבורך שבו לדורות עולם, ואף אחר דורות הרבה עוסקים צאצאיו וצאצי צאצאיו, תלמידיו ותלמידיו תלמידיו בתורת קדשו.

על כך מעיד בנו הכתוב, ברמז צירוף השם הקדוש והנכבד השולט בחורש 'אייר' דגן (וימיה ט, כב-כג): "כֹּה אָמַר ה', אֲל יִתְהַלֵּל חֵכֶם בְּחֻמָּתוֹ, וְאֵל יִתְהַלֵּל הַגְּבוּר בְּגִבּוֹרָתוֹ, אֲל יִתְהַלֵּל עֲשִׂיר בְּעִשְׂרוֹ. כִּי אִם זֹאת יִתְהַלֵּל בְּמַתְהַלֵּל שֶׁיִּשְׁכַּל לַיְדַע אוֹתִי, כִּי אֲנִי ה' עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְיִצְדָּקָה בְּאָרֶץ, כִּי בְּאֵלֶּה חֲפָצַי וְאִם ה'".

בעת שריחפה בארץ הקודש הגוירה הנוראה של 'גיוס בנות' לשורות הצבא הטמא והמתועב, הסכימה דעת תורה של כל גדולי ומאורי הדור, שיש בגזירה זו משום 'לילוי עריות', שהיא אחת משלש עבירות שדינם נחרץ: ייהרג ואל יעבור! והורו לכל בית ישראל לעמוד כנגד אותה גזירה במסירות נפש.

מֵרַן הַחֲזוֹן אִישׁ זְצוּק"ל שֶׁהָיָה מְגֹדֵלִי קְבֻרְנִישִׁי הַדּוֹר בְּאוֹתָהּ מַעֲרֵכָה כְּנוֹדֵעַ, רַכַּשׁ בְּאוֹתָם יָמִים 'סִכִּין' גְּדוֹלָה וְחֹדֶה, וְהַעֲנִיקָה בְּתִשְׁוֹרָה לְאַחֲתוֹ הַרְבֵּינִת מֵרַת אֶסְתֵּר גְּרִינִימָן ע"ה, [אשת חבר של הגאון רבי יעקב גרינימן זצ"ל]. באומרו שמעניק לה סכין זו, כדי שתהיה מן העמק ומוזמן בידה בעת הצורך, לקיים בהידור את המצוה של קידוש השם, כד"א (ויקרא כב, לב) "וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי, וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲנִי ה' מְקַדְּשֵׁם".

אחד מתלמידיו הנאמנים של כ"ק מרן הגאב"ד רבי משה אריה פריינד זצוק"ל, רבה המפורסם של ירושלים עיר הקודש ומרא דארעא דישראל, ניגש אליו בשאלה שברצונו לקנות רכב טוב [קאר], שיהיה לו ולמשפחתו לעזר בכל נסיעותיהם.

נעה הרב הק' בפליאה, און וואס וועט זיין מיט ד'שמירת העיניים? הרי בנסיעה ברכב עליך לנהוג בוהירות כד"א (דברים ד, טו) "וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם", ולהסתכל היטב בנהיגה ברכב לכל צדדי הרחוב והכביש, ומה יהא עם מצוה דאורייתא שאנו מצווים ועומדים מפי עליון, ומשננים אותה כמה פעמים בכל יום ב'קריאת שמע' (במדבר טו, טז) "וְלֹא תִתּוּרֵי אֲחֵרֵי לְבַבְכֶם וְאֲחֵרֵי עֵינֵיכֶם, הַמֶּשֶׁךְ בַּעֲמוּד הַבַּיִת" |

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פריטיה שנשחרו ומערכת ע"י הקוראים

צום מסוים

מנהג בכורי ישראל לצום בערב פסח, ומי שעושה סיום מסכת או משתתף בסיום עושה משהו אחר, רשאי לשבור את הצום ולאכול.

רציתי להשתתף בסיום מיד אחרי התפילה, אבל עשיתי חשבון שזה יהיה על חשבון השיעור של הדרך היומי, ולכן החלטתי ללכת לשיעור, ואחרי השיעור, בטח אמצא סיומים שעושים בכורים רבים.

אלא שאחרי השיעור קיבלתי טלפון מהבית, ומיהרתי לעזור לארוח מוזרות ולסיים לארגן את הילדים בדרך להורים שלי לחג הפסח...

היום הלחץ הזה חלף לו, והנה הגענו לשעה חמש אחר הצהריים והחולשה מהצום כבר נותנת את אותותיה. הרגשתי שלא שייך להיכנס לחג הפסח שחוט וגמור הן מעברות ערב פסח והן מהצום.

על פי הלכה יכלתי להשלים שלושה דפי גמרא ממסכת שלמדתי ולעשות סיום, אבל הרגשתי שאין לי מוחין לשבת וללמוד. בקשתי מה' שיעזור לי והנה סתם ככה ניסיתי את מזלי ופניתי לאבי מורי ושאלתי: "אולי במקרה יש לך סיום מסכת לעשות כדי שאוכל לאכול?"

אבא חשב ואמר: "האמת שיש לי סיום ששמרתי לעשות עם משהו, אבל אסיים עכשיו, ועם השני אסיים מסכת נוספת בפעם אחרת!". הייתי המום מהתשובה הבלתי צפויה, כי אבא מסיים כל הזמן מסכתות ולא שומר אותם. סיומי מסכת הם דבר תדיר אצלו, והנה כאן היתה לו מסכת שמר.

היה ברור לי שהקב"ה הכין לי את הסיום מראש כדי שאוכל לקבל את החג בממחה מתוך הרגשה רעננה ולא מתוך צום וקושי...

מאת רחל פריינד

.....

הכל מדוייק!!!!

קניתי בשעה טובה בית, ואת הבית העברתי לאדריכל ומעצב פנים להכנת תכניתו לשיפוץ הבית והתאמתו לצרכינו טרם ניכנס לדור בה.

האדריכל התקשר שהוא זקוק לתסריט של חלל שסגרו בקומת המרתף, ולא הופיעה בתכנית המקוריות על מנת להכין תכנית מיטבית. לא ידעתי מהיכן אוכל להשיג כזה דבר, וחשבתי להתקשר למוכרת של הבית ולשאל אם יש לה מושג מה המידות של החלל?

טרם הספקתי להתקשר אל המוכרת, והנה קבלתי מכתב עם כל התמונות והתסריטים של הבית, בתוספת כיתוב: "שלום, אני עוברת על החומרים כדי למחוק מהמחשב, ולפני שמחקתי חשבתי שאולי תרצה להשתמש בזה אי פעם..." הייתי המום לראות את ההשגחה האלוקית בכל צעד ושעל!!!

מאת רחל פריינד

המעניין לזכות את הרבים בספור של השגחה פריטיה מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמואלס בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

.....

לפיכך פסק לו הרב במאור פניו הק', בשבילך! עדיף [פאר דיר איז בעסער], שלא להכניס עצמך בזה, שב ואל תעשה עדיף, אל תקנה את הרכב!

כעבור תקופה של כמה שנים, גדלה המשפחה בלי עין הרע, ושוב הכביד עליהם מאוד הקושי בהעדר מכונית טובה לנסיעותיהם. ניגש האיש בשנית לפני הרב, ותניה לפניו את הקושי הגדול שלהם בענין.

שוב חזר הרב הצדיק על אותה שאלה נוקבת, ועם אותה מנגינה: **און וואס וועט זיין מיט ד'שמירת העיניים?**

הסביר האיש בפני הרב את טעמו ואת נימוקו, שכעת נראה לו שאין מקום לחוש שייכשל בנהיגה בשמירת העיניים יותר מאשר בהליכה ברגל ברחובות קריה, שכן בעת הנהיגה עליו להיות מרוכז היטב בדרכי נסיעתו, כידוע גודל הסכנה האורבת בכבישים, וריבוי 'תאונות הרכבים' ה', וצריך כל העת להישמר בריכוז מלא שלא יקפץ פתאום איזה צ'אצ'קאלע [לדון קטן] אל הכביש, וכן שלא 'להיתקע' פתאום ברכב אחר, וכל כיוצא בזה בהלכות שמירת הדרך, ואין דעתו וליבו פנויים כלל לתור אחר העיניים.

שמע הרב הצדיק את תשובתו, ולאחר שבחן עימו את כל הצדדים המדוברים, ולימדו להיזהר ולהישמר היטב בכל ההלכות והדינים הנוגעים בזה, שלא לפגום ח"ו בעיניים הקדושות והטהורות, נתן לו את הסכמתו בדבר.

[וכבר מילתנו אמורה רבות פעמים, שלא על פסק הלכה למעשה אנו באים, כי אם להתלמד טיב לקח מוסר הנצרך לעורר לבב ישראל אל הקדושה, כ"א בהך פרשתא דירן (ב. כ. ז.): "והתקדשתם, והייתם קדשים, כי אני ה' אלקיכם". - וכל אחד יעשה לעצמו 'שאלת רב' לפי נפשו ועניינו.]

כמה היו ישראל קדושים מוסרים את נפשם על קדושתם, 'קדשים תהיו - דמיהם בם! ואף אנשים פשוטים ונשים מהמוני העם, היו יודעים ומבינים שדברים אלו ואבזירייהו הינם ביהרג ואל יעבור! פשוטו כמשמעו.

ידוע המעשה הנורא שהתרחש בימי השואה הנוראה, עם תשעים ושלוש בנות יעקב, והמעשה נתפרסם בשעתו בכל העולם.

בעת שנכנסו הגרמנים הארורים ימ"ש במצעד ניצחון רווי שנאה ואכזריות אל תוככי העיר קראקוב המעטירה בפולין של מעלה, היו באותה שעה בבנין בית הספר הגדול בית יעקב הישן שבקראקא - אשר בנתה והקימה במסירות נפש מרת שרה שניר ע"ה - תשעים ושלוש בנות סמינר, שהיו במקום ביחד עם מורותיהן.

הן מצאו להן מקום מחבוא ומסתור באחד מן המרתפים החשוכים שבבנין הגדול, אבל עינם באחד של הנאצים לא דילגה על הבנין המפואר וההדור הזה, והם שעטו פנימה בחיפושים נמרצים אחר נפש חיה. - עד מהרה הגיעו לאוזני הבנות קולות מגפי הקלגסים הרשעים, שגילו את כל הקבוצה הגדולה הזו.

בהיות הנאצים באותה עת שכורני ניצחון מהכיבוש הקל והמהיר שבנפילת כל פולין לידיהם [בלזין קריג], עשו בכל מקום ככל העולה על רוחם הודונית. אף באן לא מיהרו להרוג את טרפם, הם העלו תחילה את כל קבוצת הבנות עם מורותיהן אל האולם הגדול שבמרכז הבנין, והודיעו להן בנחרצות שיתכוננו היטב לקראת ערב, כשיסיימו החיילים את סיור הניצחון בעיר, שאז יחזרו להתעולל בנשמותיהן הקדושות ולרצחם נפש, רחמנא לישובן.

הבנות הקדושות ומורותיהן ידעו היטב את אשר לפנין,

עיר והדיש מן שמיא נחית

נאיר ונתעלה בתורת רש"י

תורתו מגן לנו...

הסדרה המיוחדת שתוכל נס"ד ליכנס לכל מועד באוירא עילאה ובתענוג רוחני לחוש את אור המועד

מבאר ומפרש דברי הרב והרש"י בשפה ברורה להבנת ברורה ודיועה נטיב הכונה

העיות ודקדוקים קושיות ותיוצום ביכרי הרב והרש"י

מראה מקומות על דברי הרב והרש"י וסקודות על הביאור

חג הפסח

ספירת העומר

חג השבועות

בין המצרים

ראש השנה

עשרת יוה"כ

חג הסוכות

חנוכה

שוכבים

פורים

שבת - ד' חלקים

להשיג בחניות הספרים המובחרות

התפרסמת מרכז הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

קודש, הדרב היה פשוט אצלן שעל דברים אלו הולכים עד הסוף, במסירות נפש על קידוש השם!

א. ה. עיין מה שהביא בספיק"ק בני יששכר (סיון מאמר ה. ס"ק ב) בשם החסיד מהר"י יעב"ץ זצוק"ל, מה שעניו ראו בשעת גזירת השמד ע"ש.

וכבר מצינו מעין טיב מעשה זה הנורא, בסוגיא ערוכה לפנינו בפרק הניזקין (גיטין נג.) אמר רב יהודה אמר שמואל, ואיתמא רבי אמי, ואמרי לה במתניתא תנא, מעשה בארבע מאות ילדים וילדות שנשבו לקלון, הרגישו בעצמן למה הן מתבקשים, אמרו, אם אנו טובועין בים אנו באין לחיי העולם הבא?

דרש להן הגדול שבהן, 'אמר ד' מ'בשן א'שיב, א'שיב מ'מצלות ים' (תהלים סח, גב), 'מ'בשן א'שיב' - מ'בין ש'יני א'ריה א'שיב, 'מ'מנולות ים' - אלו שטובועין בים.

כיון ששמעו ילדות כך, קפצו כולן ונפלו לתוך הים. נשאו ילדים קל וחומר בעצמך, ואמרו, מה הללו שדרכן לכך כך, אנו שאין דרכנו לכך על אחת כמה וכמה! - אף הם קפצו לתוך הים. ועליהם הכתוב (שם מה, גב) 'פי עליך הר'גנו כל היום, נ'חש'בנו קצאן ט'ב'ה' ע"כ.

עליהם ועל שכיוצא בהם, שופכים אנו שיח בליל 'זכור ברית' (סליחות לערב ראש השנה): "אנא ה'בט צ'צ'דקת ע'בדך חסידיך, אשר הע'רו נ'פ'שם ל'מות עליך כו'. ובטלו ר'צו'נם מ'פני ר'צו'נך, וק'דשו ש'מך הג'דול ולא ח'ללוהו. ור'צו' לז'בח, ופ'שטו צ'נא'רם, וע'מדו ב'נס'יון ונ'אמנו, ונ'ב'חנו צ'צ'רוף ונ'מ'צאו ת'מימים. ונ'ג'עו ד'מי א'בות וק'נים כו', וד'מי ח'כמים וק'כמות, וד'מי ה'גו'נים וה'גו'נות, וד'מי ח'סידים וק'סידות, וד'מי ז'קנים וק'נות, וד'מי ב'חורים וק'חורות כו', ונ'ה'רגו כ'לם יחד על ק'דוש ש'מך המ'יוחד. - אר'ץ אל תכסי ד'מם ואל יהי מ'קום לז'ע'קתם, עד ישקוף ויר'א ה' מש'מים, וי'נקום נ'קמתו, ונ'קמת ע'מו ונ'קמת תו'רתו, ונ'קמת ד'ם ע'בדיו אשר ש'פכו ד'מם כ'מים, כ'הב'ח'תנו ב'יד א'בי חו'זה (דברים לב, מג) 'ה'ר'גי'נו גו'ים ע'מו, כ'י ד'ם ע'בדיו י'קום, ונ'קם י'שיב ל'צ'רי, וכ'פ'ר א'ד'מתו ע'מו' - אמן.

קדשים תהיו!

הן קמו כולן בתפילות נרגשות ונוראות בבכיות עצומות וברמעות רותחות קדם אביהן שבשמים, להצלתן מן הרשעים. אך ביחד עם התפילות הכינו את עצמן בחרדת קודש, גם לגרוע מכל, כענין שאמר בזה הכתוב (דברים כב, כו) "כי ב'ש'דה מ'צ'אה, צ'ע'קה ה'נ'ע'רה, וא'ין מו'שיע ל'ה"!

הן הצליחו להשיג כסודי סודות כדורי 'סם המוות' בשביל כל המורות והתלמידות. ברוח עז וגבורת קודש נעמדו המורות להסביר בטוב טעם לתלמידותיהן בבכיות את גודל הברכה אל המצוה, ונטלו כולן יחדיו בבת אחת את המצוה הנדירה של קידוש השם, בתורת ייהרג ואל יעבור!

לאחר מכן נעמדו כולן בדחילו ורחימו, ופתחו יחדיו בבכיות וזעקות נוראות ובשמחה עצומה שבלב, בברכת המצוה: "ב'רוף א'תה ה' אלקינו, מ'לך ה'עו'לם, א'שר ק'ד'שנו ב'מ'צו'תיו, וצ'ננו על ק'דוש ה'שם". ותיכף הצמידו את הברכה אל המצוה, ונטלו כולן יחדיו בבת אחת את גולות המוות, ומסרו את נפשותיהן בטהרה ובקדושה נפלאה! לעת ערב כשהגיעו הרשעים כבר מצאו כולן מתים!

אחת מאותן מורות צדיקות עוד הספיקה בטרם ניגשו אל המצוה להבריא משם מכתב מיוחד אל אחד מגדולי הרבנים שבארצות הברית, להודיע את אשר עומד לפניו, ושלחה את אותה איגרת שכתבה בדם ליבה אל הגטו שבקראקא שעדיין היה קיים באותה עת. - כדי שיזכרו בני ישראל וידעו להוקיר את הנשמות הטהורות שנעקרו על קידוש השם לדורות עולם, כהבטחת משנתנו הנ"ל: "ש'י'כ'ה לו, ולד'רו'תיו, ולד'רו'ת ד'רו'תיו, עד סוף כ'ל ה'דורות".

[המכתב הגיע ליערו באמריקה, ותצלמו שמור עד היום, ומופיעה 'פרספקטיבה' ממנו בכמה ספרים של כותבי מאורעות השואה. כיום ישנם בכמה מקומות בארץ הקודש מבואות וגנים הנקראים על שמות: 'גן תשעים ושלוש', או 'רחוב תשעים ושלוש', על שם אותם צ"ג נערות ישראל קדושות הי"ד].

אלו היו נערות פשוטות ומורות רגילות, ככל בית ישראל, לא רבניות צדקניות מיוחדות. - אלא שכך חונכו על טהרת הקודש, באווירת הקדושה החזורה בבתי ישראל,

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מדהגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים 9 מזמינים 4 מקבלים ללא עלות דמי משלוח

י"ו ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקרא! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173

